

Durant els anys seixanta -període de creació musical en la vida d'en Soler i que ha donat peu a aquest llibre, acompanyat, què millor, d'uns testimonis sonors- Sartre era un objecte recurrent en les converses dels sempre *necessaris i oportuns* intel·lectuals. El filòsof ja havia escrit *Huis Clos* i *Le diable et le bon Dieu*. Quan Soler escrivia o se li *dictava* -Joan Maragall deia, allà a l'*Oda Infinita: Tinc una oda començada/ que no puc acabar mai;/ dia i nit me l'ha dictada-* la *Sonata* per a clarinet i piano, l'any 1963, Paul Hindemith i Luis Cernuda moriren. El primer, gairebé sobre la partitura de la seva *Mass* i el poeta sevillà escrivint: *Hasta que un día la quemadura se borra,/ Volviendo a ser piedra en el camino de/ nadie*. Una incerta glòria corria pel país de la set i de la por i de ben segur pel cos del compositor- esperem una explicació- i el mestre Taltabull, personatge amorós, apassionat i omnipresent en la vida d'en Soler, morí l'any següent. Trobarem unes músiques d'un jove Soler -*alt d'alegria i olorós de mort*- que mai ha estat jove. El compositor, l'artista orfe, es trobà al mig d'un territori erm de nivell musical i així, a cegues, emprengué el seu particular pelegrinatge cap al criteri. D'aquí sorgir la *Primera Simfonia*, *Orpheus* o *El Pelegrinatge dels Ocells*.

En Blai Bonet ja havia escrit *El mar* i Alfonso Costafreda, el poeta nascut a Tàrraga que s'expressà en castellà, encara no s'havia suïcidat. 90 anys tindrien aquests dos poetes malmesos, i que ningú recordarà. Ramon Llull, el místic, tan maltractat pels *especialistes*, crec que ja feia molt temps que no deia res i Verdaguier complí amb la seva feina: respirar els aires del Montseny.

Una certa agressivitat, una certa expressivitat i una certa desconfiança tenyeix la música d'aquest període de la vida d'en Soler. Què pot recordar, ara, d'aquelles músiques? Què pot reconstruir, avui, de tots aquells moments al davant d'un paper i unes ganes d'expressar un fruit incoherent? Una música que com ha fet amb els llocs, mai més podrà tornar a visitar. Els anys han passat sense cap mena d'intenció en voler tornar, però sempre existeix l'alè de la insistència en recordar-los i com no, poder falsejar els records. Es pot falsejar la Música, aquesta música?

Un mar- el d'en Soler- que ja no existeix, i la brisa que ell sentí, ara ja no té cap mena de pietat en cremar la pell del records. La memòria, com la Música, són incendis indestructibles ensinistrats a viure per *destruir*.

Acabarem fent allò que no li agrada gens a Soler. Amb una cita: *Y yo me iré, y se quedarán los pájaros cantando*. Juan Ramón Jiménez.

Joan Pere Gil Bonfill

Presentació del llibre ***Música i espiritualitat***

Josep Soler Sardà

Dilluns, 18 d'abril de 2016, a les 19:00 h
Arxiu Joan Maragall
(C/Alfons XII, 79, Barcelona)

Presentació de “Música i espiritualitat”

A càrrec de:

Joan Cuscó (musicòleg i professor de la UB)

Diego Civilotti (músic i crític musical)

Josep Soler (compositor)

Si la Capitalitat Cultural del 2015 va començar a Vilafranca del Penedès a finals de gener amb unes sessions dedicades a Josep Soler i Sardà, també l'acabà amb la presentació del llibre *Música i espiritualitat* sobre escrits seus.

Ara, a les envistes de Sant Jordi, es presenta a Barcelona, a l'Arxiu Joan Maragall (Biblioteca de Catalunya).

Aquest llibre recull els primers articles sobre música que Soler va escriure a Serra d'Or entre 1960 i 1965, els quals han estat ordenats temàticament. Són un conjunt d'articles fonamentals per a comprendre el pensament estètic del compositor.

Així mateix, consta d'una segona part en què Soler és entrevistat sobre els articles i com han canviat, o no, les coses al llarg d'aquests cinquanta anys. Acompanyen el llibre dos CD de música amb les obres que Soler va escriure en aquest mateix període i que restaven inèdites. Obres interpretades per: l'Orquestra Ciutat de Barcelona (dirigida per Antoni Ros-Marbà), l'Escolania de Montserrat (dirigida per Ireneu Segarra), l'Orquestra Fundação Calouste Gubenkian de Lisboa, l'Orquestra de Radio Televisión Española (dirigida per Enrique García Asensio), l'Orquestra Filàrmonica de Madrid i la Capella Clàssica Polifònica; i l'organista Montserrat Torrent, el pianista Lluís Avendaño i el clarinetista Joan Pere Gil.

Títol: Música i espiritualitat

Autor: Josep Soler i Sardà

Pròleg i edició: Joan Cuscó

Entrevista: Diego Civilotti

Editorial: Scialare amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès

Programa

Estrena de dues obres inèdites de Josep Soler que tenen una especial relació amb Vilafranca i la Cripta de Sant Fèlix.

1. *And my sick Muse doth give another place*. del Sonet 79 de W. Shakespeare, per a clarinet i piano (2015).
2. *A la Cripta de Sant Fèlix*, davant de “L'enterrament de Jesús” d'en Josep Llimona, peça núm. 5 de *Festa Major de Vilafranca*, per a violoncel i piano (2014).

Josep Soler (piano)

Joan Pere Gil (clarinet)

Alejo Acosta (violoncel)

Sonata para clarinete y piano (1963) de Josep Soler.
[Manuscrit en propietat de Joan Pere Gil].

*La llum s'obre. És clara
la tristor de les coses.
de Llum nova, d'en Blai Bonet*

Pelegrinatge cap a la creació

M'he assabentat que existeix un fet, una idea de la física, on seria possible observar temps pretèrits. Avui, podríem fer ús d'aquesta estranya sensació i estar durant un poc de temps en els anys seixanta i així poder descansar una mica més del nostre temps, qualificats de diferents, per descriure'ls aprofitant la mica de finor que em queda. Veurem com allí, també vivia i moria gent. Suposo. Fins i tot més que ara o igual?

Febrer de l'any 1960: Soler torna de París. És l'any que escriu la peça per a piano *Tema i 7 Variacions* - inclosa en el primer dels discs del llibre *Música i Espiritualitat* - i un francès de referència, Albert Camus, sorpren amb la seva inoportuna mort.